

Over E L James

E L James is een onverbetelijke romantica en zelfbenoemde fan-girl. Na vijftientig jaar in de televisiewereld te hebben gewerkt, besloot ze haar droom te verwezenlijken: verhalen schrijven die de lezer raken. Het resultaat was het controversiële, sensuele liefdesverhaal *Vijftig tinten grijs* en zijn twee vervolgen, *Vijftig tinten donkerder* en *Vijftig tinten vrij*. In 2015 publiceerde ze de bestseller *Grey*, het verhaal van *Vijftig tinten grijs* vanuit het perspectief van Christian Grey verteld, en in 2017 volgde de bestseller *Donkerder*, het tweede deel van de saga vanuit Christians oogpunt. Die twee succesverhalen werden in 2019 opgevolgd door de #1 *New York Times*-bestseller *The Mister*. James' boeken zijn in meer dan vijftig talen vertaald en wereldwijd zijn er meer dan 165 miljoen exemplaren van verkocht.

E L James is door *Time Magazine* aangewezen als een van de 'Most Influential People in the World' en door *Publishers Weekly* als 'Person of the Year'. *Fifty Shades of Grey* stond maar liefst 133 weken achter elkaar op de *New York Times*-bestsellerlijst. *Fifty Shades Freed* won in 2012 de Goodreads Choice Award. Daarnaast belandde *Fifty Shades of Grey* in 2018 in de lezers top 100 van PBS' The Great American Read. *Darker* stond op de longlist van de DUBLIN Literary Award in 2019.

E L James heeft als producer meegewerkt aan alle drie de *Vijftig tinten*-films, die meer dan een miljard dollar opgeleverd hebben. Het derde deel, *Fifty Shades Freed*, won in 2018 de People's Choice Award for Drama. E L James heeft twee geweldige zoons en woont samen met haar man, schrijver en screenwriter Niall Leonard, en hun West Highlandterriërs in de groene buitenwijken van West-Londen.

E L James

Vrij

2021 Prometheus Amsterdam

Oorspronkelijke titel *Freed*

© 2012, 2021 Fifty Shades Ltd

© 2012, 2021 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Textcase,
Utrecht

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio naar een ontwerp van
Erika Mitchell and Brittany Vibbert/Sourcebooks

Foto omslag © Erika Mitchell

Foto hartjes omslag © Andrew Melzer/Sourcebooks

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 4913 0

Zondag, 19 juni 2011

Nog in een roes van de geweldige seks liggen we omhoog te kijken naar de roze papieren lantaarns, weidebloemen en lichtjes aan de dakspanten. Als mijn ademhaling wat rustiger wordt, trek ik Anastasia tegen me aan. Ze ligt half boven op me. Haar wang rust op mijn borst en haar hand op mijn bonzende hart. De duisternis is verdreven door mijn dromenvanger... mijn verloofde. Mijn geliefde. Mijn licht.

Kan ik nog gelukkiger worden dan ik me nu voel?

Ik prent me alles in: het boothuis, het kalmerende ritme van de golven, de bloemen, de lampjes. Met gesloten ogen prent ik me ook de vrouw in mijn armen in: haar gewicht op mij, het langzame rijzen en dalen van haar rug op het ritme van haar ademhaling, haar benen die met de mijne verstrengeld zijn. De geur van haar haren vult mijn neusgaten en verzacht mijn harde kanten. Hier word ik gelukkig van. Dr. Flynn zou trots op me zijn. Deze mooie vrouw heeft ermee ingestemd de mijne te worden op iedere manier die maar denkbaar is. Alweer.

‘Kunnen we morgen trouwen?’ fluister ik zachtjes in haar oor.

‘Hmm.’ Op mijn huid voel ik de trilling van dat gebromde geluidje.

‘Betekent dat ja?’

‘Hmm.’

‘Betekent dat nee?’

‘Hmm.’

Ik grijns. Ze is helemaal van de wereld. ‘Mevrouw Steele, bent u incoherent?’ Ik voel dat ze glimlacht en schiet in de lach. Dan omhels ik haar stevig en plant een kus op haar hoofd. ‘Dan wordt het dus morgen, in Vegas.’ Ze tilt haar hoofd op en kijkt me met half geloken ogen aan. In het zachte licht van de lantaarns ziet ze er slaperig en verzadigd uit.

‘Ik denk niet dat mijn ouders dat zouden waarderen.’ Ze laat haar hoofd weer zakken en ik streek met mijn vingertoppen over haar naakte rug, genietend van de warmte van haar zachte huid.

‘Wat wil jij eigenlijk, Anastasia? Vegas? Een grootse bruiloft met alles erop en eraan? Zeg jij het maar.’

‘Niet groot... Alleen vrienden en familie.’

‘Oké. Waar?’

Ze haalt haar schouders op. Zo te zien heeft ze daar nog niet over nagedacht. ‘Zouden we het hier kunnen houden?’ vraag ik.

‘Bij jouw ouders? Zouden ze dat niet erg vinden?’

Opnieuw schiet ik in de lach. Grace zou het fantastisch vinden. ‘Mijn moeder zou je eeuwig dankbaar zijn.’

‘Oké, hier dus. Ik weet zeker dat mijn vader en moeder dat ook prettiger vinden.’

Ik ook.

We zijn het eindelijk een keer eens. Er hoeft niet over gediscussieerd te worden.

Is dit ook een primeur?

Zacht aai ik over haar haren, die een beetje in de war zitten na onze gepassioneerde vrijpartij. ‘Goed, we weten dus waar, nu nog wanneer.’

‘Dat kun je dan beter eerst aan je moeder vragen.’

‘Hmm. Ze krijgt een maand de tijd, niet langer. Ik wil je te graag om nog langer te kunnen wachten.’

‘Christian, je hebt me al. Ik ben al een tijdje de jouwe. Maar goed... over een maand dus.’ Ze drukt een tedere kus op mijn borst en ik ben dankbaar dat de duisternis zich verborgen houdt. Zij houdt haar op afstand.

‘We moeten terug. Ik wil niet dat Mia ons net als de vorige keer komt storen.’

Ana lacht. ‘O ja. Dat scheelde weinig. Mijn eerste keer strafseks.’ Haar vingers strelen mijn kaak en ik rol om, haar met me mee trekkend. Mijn gewicht duwt haar in het hoogpolige tapijt waar we op liggen.

‘Herinner me daar niet aan. Toen was ik niet bepaald op mijn best.’

Haar lippen vormen zich tot een uitdagende glimlach en ik zie de

humor in haar ogen. ‘Het was best goede strafseks. En ik kreeg mijn slipje terug.’

‘Dat is zo. Eerlijk verdiend.’ Ik moet grinniken bij de herinnering. Dan druk ik een korte kus op haar lippen en sta op. ‘Kom, doe je slipje weer aan, dan gaan we terug naar het feest.’

Ik rits haar smaragdgroene jurk dicht en sla mijn jasje om haar schouders. ‘Klaar?’ Ze vlecht haar vingers door de mijne en we lopen naar de trap van het boothuis. Daar blijft ze staan en kijkt om alsof zij zich dit moment ook wil inprenten. ‘En de lampjes en de bloemen dan?’

‘Geen zorgen. De bloemist komt morgen alles verwijderen. Ze hebben geweldig werk geleverd. De boeketten worden naar een bejaardentehuis in de buurt gebracht.’

Ze knijpt in mijn hand. ‘Je bent een goed mens, Christian Grey.’

Ik hoop dat ik goed genoeg ben voor jou.

Mijn familie is nog in de woonkamer, bezig de karaokemachine te martelen. Kate en Mia zingen ‘We Are Family’ en doen er een dansje bij, met mijn ouders als hun enige publiek. Volgens mij zijn ze allemaal aangeschoten. Elliot hangt onderuitgezakt op de bank. Hij playbackt de tekst en neemt tussendoor slokken bier.

Als Kate Ana ziet, gebaart ze dat ze erbij moet komen. ‘Oh my God!’ gilt Mia boven de muziek uit. ‘Moet je die steen zien!’ Ze pakt Ana’s hand en fluit bewonderend. ‘Christian Grey, daar heb je mee gescoord.’

Ana glimlacht verlegen als ook Kate en mijn moeder haar ring onder de gebruikelijke uitroepen van waardering komen bewonderen. Stiekem voel ik me een held.

Ja. Ze vindt hem mooi. Zij vinden hem mooi. Goed gedaan, Grey.

‘Christian, kan ik je even spreken?’ Carrick staat op. Zijn uitdrukking is grimmig.

Nu?

Met een doordringende blik op mij gebaart hij in de richting van de deur.

‘Eh, oké.’ Ik werp een blik op Grace, die overduidelijk niet mijn kant op wil kijken.

Heeft ze hem over Elena verteld? Verdomme.

Dat hoop ik niet.

Ik volg hem naar zijn studeerkamer en als ik binnen ben, sluit hij de deur achter ons. 'Je moeder heeft het me verteld,' zegt hij plompverloren.

Ik werp een blik op de klok. Het is 00.38 uur. Het is in alle mogelijke opzichten veel te laat voor dit gesprek. 'Pap, ik ben moe en...'

'Nee, aan dit gesprek ontkom je niet.' Zijn stem klinkt streng. Over zijn bril kijkt hij me met samengeknepen ogen aan. Hij is kwaad. Echt kwaad.

'Pap...'

'Zwijg, zoon. En luister.' Hij gaat op de rand van het bureau zitten, zet zijn bril af, haalt een doekje uit zijn broekzak en begint hem te poetsen. Ik sta voor hem zoals ik al zo vaak heb gedaan en ik voel me precies zoals toen ik veertien was en van school getrap – alweer. Even haal ik diep adem; dan leg ik me bij de situatie neer en slaak een diepe zucht. Met mijn handen op mijn heupen wacht ik op de storm die gaat losbarsten.

'Ik zou zeggen dat ik teleurgesteld ben, maar dit gaat veel verder dan dat. Elena heeft een misdrijf begaan...'

'Pap...'

'Nee, Christian. Jij zegt even niets.' Hij werpt me een woedende blik toe. 'Ze zou de gevangenis in moeten.'

Pap!

Hij zwijgt even en zet zijn bril weer op. 'Toch ben ik nog het meest teleurgesteld in jouw bedrog. Iedere keer dat je wegging met de smoes dat je bij vrienden ging leren, vrienden die wij nooit mochten ontmoeten, lag je in bed met dat wijf.'

Jezus!

'Hoe kan ik nog iets geloven van wat je ooit tegen ons hebt gezegd?' gaat hij verder.

O, lieve hemel. Hij draaft echt veel te ver door. 'Mag ik nu iets zeggen?'

'Nee, absoluut niet. Uiteraard neem ik het mezelf kwalijk. Ik dacht dat ik je toch in elk geval iets van een moreel kompas had bijgebracht. Maar heel eerlijk gezegd vraag ik me af of je überhaupt wel iets van me geleerd hebt.'

‘Is dat een retorische vraag?’

Hij negeert me. ‘Ze was getrouwd en dat respecteerde je niet. Binnenkort ga je zelf trouwen en...’

‘Dit heeft niets met Anastasia te maken!’

‘Waag het niet je stem tegen me te verheffen,’ zegt hij. Zijn stem is zacht maar vol venijn, zo giftig dat ik meteen zwijg. Ik heb hem nog nooit zo boos gezien. Het heeft een ontzuenderend effect. ‘En dit heeft alles met haar te maken. Je staat op het punt een belangrijke gelofte aan haar te zweren.’ Zijn stem wordt een tikje warmer. ‘Dat was een verrassing voor ons allemaal. Ik ben blij voor je. Maar we hebben het wel over de heiligheid van het huwelijk. Als je daar geen respect voor kunt opbrengen, is trouwen ook zinloos.’

‘Pap...’

‘En als je van plan bent die heilige geloften die je binnenkort zult doen daadwerkelijk te eren, moet je heel goed nadenken over de huwelijksvoorwaarden.’

Wat? Ik steek mijn handen in de lucht in een poging hem te laten zwijgen. Nu gaat hij te ver. Ik ben verdomme volwassen. ‘Laat Ana hierbuiten. Wat denk je dat ze is, een hebzuchtige golddigger?’

‘Het gaat niet om haar.’ Hij staat op en loopt naar me toe. ‘Het gaat om jou. Het gaat erom dat je aan je verantwoordelijkheden voldoet. Dat je een betrouwbaar, fatsoenlijk mens bent. Dat je een goede echtgenoot zult zijn!’

‘Jezus, pap, ik was vijftien!’ brul ik. We staan nu vlak bij elkaar. Onze blikken boren zich in die van de ander.

Waarom heeft hij hier zulke problemen mee? Ik weet dat ik hem altijd al heb teleurgesteld, maar hij heeft het nooit eerder zo duidelijk laten blijken.

Hij sluit zijn ogen en knijpt in zijn neusbrug; ik realiseer me dat ik hetzelfde doe als ik gespannen ben. Ik heb die gewoonte blijkbaar van hem overgenomen, al valt de appel in mijn geval overduidelijk heel ver van de boom.

‘Je hebt gelijk. Als kind was je al kwetsbaar. Maar je ziet niet in dat zij fout zat en dat komt vermoedelijk doordat je al die tijd met haar bent blijven omgaan, niet alleen als een vriendin, maar ook als zakenpartner. Jullie hebben ons al die jaren voorgelogen. Allebei. En dat heeft ons heel diep gekwetst.’ Zijn stem zwakt nu af. ‘Ze was

een vriendin van je moeder. Wij beschouwden haar allebei als een goede vriendin, maar ze is juist het tegenovergestelde. Ik wil dat je alle financiële banden met haar verbreekt.'

Krijg de kolere, Carrick.

Ik wil hem vertellen dat Elena iets goeds teweegbracht, dat ik nooit met haar om zou zijn blijven gaan als ik daar anders over had gedacht, maar ik weet dat hij toch niet zal luisteren. Hij wilde niet luisteren toen ik veertien was en problemen had op school – en zo te zien wil hij dat nu ook niet.

'Ben je uitgepraat?' Ik dwing de woorden tussen mijn opeengekleemde kaken naar buiten; de bitterheid druipt eraf.

'Denk na over wat ik gezegd heb.'

Ik draai me om. Ik heb genoeg gehoord.

'Denk na over die huwelijkse voorwaarden. Die zullen je in de toekomst een boel problemen besparen.'

Ik negeer hem, stamp het kantoor uit en sla de deur achter me dicht.

Hij kan de kolere krijgen!

In de gang kom ik Grace tegen.

'Wat heb je tegen hem gezegd?' snauw ik tegen haar. Carrick is me gevolgd, dus ze geeft geen antwoord. Wel werpt ze hem een kille blik toe.

Ik ga Ana halen. We gaan naar huis.

Woedend ga ik op het kattengejank in de woonkamer af, waar Elliot en Ana 'Ain't No Mountain High Enough' staan te kwelen. Als ik niet zo boos was, zou ik in de lach zijn geschoten. Elliots toonloze gebrom kun je onmogelijk zingen noemen en hij overstemt Ana's lieflijke stem volledig. Gelukkig is het nummer bijna afgelopen.

'Volgens mij draaien Marvin Gaye en Tammi Terrell rondjes in hun graf,' merk ik op als ze uitgezongen zijn.

'Ik vond het een prima uitvoering.' Elliot buigt theatraal voor Mia en Kate, die lachen en luid applaudiseren. Ze zijn allemaal overduidelijk aangeschoten. Ana giechelt. Ze bloost een beetje en ziet eruit om op te eten.

'We gaan naar huis,' vertel ik haar.

Haar gezicht betreft. 'Ik zei net tegen je moeder dat we zouden blijven.'

‘Echt? Zonet?’

‘Ja. Ze heeft spullen voor ons gepakt. Het leek me leuk om in jouw oude kamer te slapen.’

‘Lieverd, ik hoopte echt dat jullie zouden blijven,’ smeekt mijn moeder vanuit de deuropening. Carrick staat achter haar. ‘Kate en Elliot blijven ook slapen. Ik vind het fijn om mijn kuikentjes in het oude nest te hebben.’ Ze pakt mijn hand vast. ‘En eerder deze week vreesden we nog dat we je kwijt waren.’

Ik mompel een vloek, maar bedwing dan mijn woede. Mijn broer en zus lijken niets te merken van het drama dat zich zojuist heeft voltrokken. Van Elliot had ik dat wel verwacht, maar niet van Mia.

‘Blijf, zoon. Alsjeblijft.’ Mijn vaders blik boort zich in de mijne, maar zijn vraag lijkt oprecht. Hij ziet er niet uit alsof hij me net verteld heeft dat ik een enorme teleurstelling voor hem ben.

Alweer.

Ik negeer hem en kijk mijn moeder aan. ‘Oké.’ Maar de enige reden dat ik hiermee instem is omdat Ana me zo smekend aankijkt – en omdat ik weet dat in mijn huidige stemming vertrekken een smet zal achterlaten op wat verder een fantastische dag was.

Ana slaat haar armen om me heen. ‘Dank je,’ fluistert ze.

Ik glimlach naar haar en de donkere wolk die over me neerge-daald was trekt iets op.

‘Kom, pap.’ Mia duwt hem de microfoon in zijn hand en sleept hem naar het scherm. ‘Laatste liedje,’ zegt ze.

‘Bed.’ Het is geen verzoek aan Ana. Ik wil mijn familie de rest van de avond niet meer zien. Ze knikt en ik knijp zachtjes in haar vingers. ‘Welterusten, allemaal. Bedankt voor het feest, mam.’

Grace omhelst me. ‘Je weet dat we van je houden. We hebben het beste met je voor. Ik ben zo blij met jullie nieuws. En dat je hier bent.’

‘Ja. Bedankt, mam.’ Ik druk een kort kusje op haar wang. ‘We zijn moe, dus we gaan naar bed. Welterusten.’

‘Welterusten, Ana. Bedankt,’ zegt mijn moeder, en ze omhelst Ana kort.

Ik trek aan Ana’s hand als Mia ‘Wild Thing’ opzet voor Carrick. Dat hoef ik niet te zien of te horen.

In mijn kamer doe ik het licht aan en de deur dicht. Dan trek ik Ana in mijn armen, op zoek naar haar warmte. Ik wil Carricks vernietigende preek uit mijn hoofd verdrijven.

‘Gaat het wel?’ mompelt ze. ‘Je bent zo somber.’

‘Ik ben gewoon boos op mijn vader. Maar dat is niets nieuws. Hij behandelt me nog steeds alsof ik een puber ben.’

Ana trekt me dichter tegen zich aan. ‘Je vader houdt van je.’

‘Nou, vanavond is hij anders ernstig in me teleurgesteld. Alweer. Maar daar wil ik het nu niet over hebben.’ Ik kus de bovenkant van haar hoofd en ze heft haar kin. Haar blik vindt de mijne, vol medeleven en begrip, en ik weet dat we het geen van beiden over Elena willen hebben...

Mrs. Robinson.

Dat doet me denken aan eerder deze avond, aan het moment dat Grace als een engel der wrake Elena het huis uit schopte. Ik vraag me af wat mijn moeder tien jaar geleden gezegd zou hebben als ze me op mijn kamer in bed had aangetroffen met een meisje. Ineens voel ik diezelfde tienerachtige opwindung als toen Ana en ik vorige week tijdens het gemaskerde bal naar boven slopen. ‘Ik heb een meisje in mijn kamer.’ Ik grijns.

‘Wat ga je met haar doen?’ Ana’s glimlach is verleidelijk.

‘Hmm. Alles wat ik met meisjes wilde toen ik nog een tiener was.’ Maar niet kon doen, omdat ik het niet kon verdragen aangeraakt te worden. ‘Tenzij je te moe bent.’ Met een knokkel strijk ik langs haar zachte wang.

‘Christian, ik ben uitgeput. En opgewonden.’

O, schatje. Ik kus haar en besluit dan mededogen te hebben. ‘Misschien moeten we gewoon gaan slapen. Het is een lange dag geweest. Kom, dan stop ik je in bed. Draai je om.’

Ze gehoorzaamt en ik reik naar de rits van haar jurk.

Terwijl mijn verloofde naast me ligt te doezelen, stuur ik Taylor een berichtje om hem te vragen ons morgenochtend vanuit Escala schone kleren te komen brengen. Dan kruip ik naast Ana en kijk naar haar gezicht. Ik ben even verwonderd over het feit dat ze al slaapt als dat ze ermee heeft ingestemd de mijne te zijn.

Zal ik ooit goed genoeg zijn voor haar?

Ben ik wel geschikt als echtgenoot?

Mijn vader lijkt daar nog niet zo zeker van.

Met een zucht draai ik me op mijn rug en staar naar het plafond. Ik zal hem zijn ongelijk bewijzen. Hij is altijd streng voor me geweest, strenger dan voor Elliot en Mia. *Klootzak*. Hij weet dat ik verknipt ben. Terwijl ik aan zijn tirade denk, zak ik langzaam weg in slaap.

Armen omhoog, Christian. Papa kijkt ernstig. Hij leert me in het zwembad duiken. *Goed zo. Nu je tenen iets over de rand. Goed. Krom je rug. Goed zo. Nu zet je je af.* Ik val. En val. En val. Plons. In het koude, heldere water. In het blauw. In de kalmte. In de stilte. Maar mijn zwembandjes duwen me weer omhoog. En ik kijk waar papa is. *Kijk, papa, kijk.* Maar Elliot is op hem gesprongen. Ze vallen op de grond. Papa kietelt Elliot. Elliot lacht. En lacht. En lacht. En papa kust hem op zijn buik. Dat doet papa niet bij mij. Ik hou daar niet van. Ik ben in het water. Ik wil daar zijn. Bij hen. Bij papa. En ik sta tussen de bomen. Ik kijk naar papa en Mia. Ze gilt het uit van plezier als hij haar kietelt. En hij lacht ook. Ze worstelt zich los en klimt op hem. Hij draait haar in de rondte en houdt haar stevig vast. En ik sta in mijn eentje tussen de bomen. Toekijkend. Verlangend. Het ruikt lekker. Naar appels.

‘Goedemorgen, meneer Grey,’ fluistert Ana zodra ik mijn ogen heb geopend. De ochtendzon schijnt door de ramen naar binnen; ik heb me als een klimplant om haar heen gewikkeld. Bij haar aanblik ontwart de knoop van heimwee en verdriet die de droom heeft veroorzaakt zich. Ik ben verliefd en opgewonden; mijn lichaam roert zich ter begroeting.

‘Goedemorgen, mevrouw Steele.’ Zelfs in Mia’s I LOVE PARIS-T-shirt ziet ze er ontzettend mooi uit. Ze legt een hand om mijn gezicht. Haar door de war zittende haren glinsteren in het ochtendlicht en haar duim kietelt de stoppels op mijn kin als hij eroverheen wrijft.

‘Ik keek naar je terwijl je sliep.’

‘Is dat zo?’

‘En ook naar mijn prachtige verlovingsring.’ Ze steekt haar hand uit en wiebelt met haar vingers. De diamant vangt het licht en laat

kleine regenboogjes verschijnen op mijn oude film- en kickboks-posters aan de muur.

‘Wauw,’ verzucht ze. ‘Dat is een teken.’

Een goed teken, Grey. Hopelijk.

‘Die doe ik nooit meer af.’

‘Mooi zo.’ Ik draai me om, zodat ik op haar kom te liggen. ‘Hoe-lang heb je naar me gekeken?’ Ik wrijf mijn neus over de hare en druk dan mijn lippen tegen haar mond.

‘O, nee.’ Ze duwt tegen mijn schouders. Ik voel een steek van teleurstelling, maar dan rolt ze me op mijn rug en gaat boven op me zitten. In een vloeiende beweging trekt ze haar t-shirt over haar hoofd uit en gooit het op de vloer. ‘Ik wilde je eigenlijk wakken.’

‘O?’ Mijn pik en ik zijn bijzonder verheugd.

Voor ik mezelf op haar aanraking heb kunnen voorbereiden, buigt ze zich voorover om een zacht kusje op mijn borst te drukken. Haar haren vallen naar voren en creëren een kastanjekleurige bubbel om ons heen. Blauwe ogen staren me aan.

‘En ik was van plan hier te beginnen.’ Ze kust me opnieuw. Ik snak naar adem.

‘En dan zou ik daarheen gaan.’ Ze laat haar tong over mijn borst-been zigzaggen.

Ja.

De duisternis blijft op de achtergrond, verdreven door de godin die op me zit of mijn bonzende libido. Het is me niet duidelijk welke van de twee.

‘U smaakt heerlijk, meneer Grey,’ fluistert ze tegen mijn huid.

‘Ik ben blij dat te horen.’ Mijn woorden klinken hees.

Ze likt en knabbelt zich een weg over mijn ribbenkast; haar borsten glijden over mijn onderbuik.

Ab!

Eén keer, twee keer, drie keer...

‘Ana!’ Mijn ademhaling wordt steeds sneller. Ik grijp haar bij haar knieën en knijp erin. Ze schuift heen en weer over mijn kruis en ik laat los. Dan staat ze op, mij verlangend en afwachtend achterlatend. Ik denk dat ze me nu gaat nemen. Ze is er klaar voor.

Ik ben er klaar voor.

Ik ben er echt zo klaar voor.

Maar in plaats daarvan laat ze zich verder naar beneden glijden, kusjes op mijn buik drukkend. Haar tong dipt even in mijn navel en volgt dan de weg van het spoortje haar op mijn onderbuik. Ze knabbelt nogmaals en ik voel het helemaal in mijn pik.

‘Ah!’

‘Daar ben je dan,’ fluistert ze begerig tegen mijn stijve pik. Dan kijkt ze me met een kokette grijns aan. Met haar blik op de mijne gericht neemt ze me langzaam in haar mond.

Lieve bemel.

Ze beweegt haar mond heen en weer, haar tanden afgeschermd door haar lippen, en steeds neemt ze me een stukje dieper. Mijn vingers duwen haar haren opzij zodat ik kan blijven genieten van de aanblik van mijn toekomstige vrouw met haar mond rond mijn stijve. Ik span mijn bilspieren aan en duw mijn heupen omhoog, op zoek naar meer; ze sluit haar mond om me heen en laat me toe.

Steeds harder.

Nog harder.

O, Ana. Je bent verdomme een godin.

Ze versnelt het ritme. Ik sluit mijn ogen en klamp me aan haar haren vast.

Ze is hier zo goed in.

‘Ja,’ hijg ik tussen mijn opeengeklemd kaken door. Ik verlies mezelf in het ritme van haar fantastische mond. Ik ga komen.

En dan, ineens, houdt ze stil.

Verdomme. Nee! Ik open mijn ogen en ik zie haar boven me hangen. Langzaam laat ze zich op mijn bonzende pik zakken. Kruennend geniet ik van iedere centimeter die ze in zich opneemt. Haar haren vallen over haar naakte borsten en ik reik ernaar. Ik streek ze één voor één en wrijf met mijn duimen over haar tepels zodat ze steeds harder worden.

Ze kreunt en duwt haar borsten naar voren, in mijn handen.

O, schatje.

Dan buigt ze zich voorover en kust me. Haar tong dringt mijn mond binnen en ik proef genietend mijn eigen zilte smaak op haar tong.

Ana.

Ik verplaats mijn handen naar haar heupen, til haar omhoog en

dan duw ik haar met kracht weer naar beneden, intussen mijn heupen heffend.

Ze schreeuwt het uit en klampt mijn polsen vast.

Ik doe het nog een keer.

En nog een keer.

‘Christian!’ schreeuwt ze smekend tegen het plafond. Ze past zich aan het tempo aan en nu bewegen we samen. In hetzelfde ritme. Als één. Dan explodeert ze om me heen en drijft mij zo over de rand.

Ik begraaf mijn neus in haar haren en laat mijn vingers over haar rug glijden.

Ze is adembenemend.

Dit is nieuw voor me, Ana die de leiding neemt. Ana die het initiatief neemt. Het bevalt me goed.

‘Dat is nog eens een zondagsgebed,’ fluister ik.

‘Christian!’ Haar ogen staan groot en verwijtend als ze haar hoofd optilt om me aan te kijken. Ik schiet in de lach.

Zal ik er ooit genoeg van krijgen om mevrouw Steele te shockeren?

Ik druk haar dicht tegen me aan en rol om, zodat ze onder me komt te liggen. ‘Goedemorgen, mevrouw Steele. Het is altijd een genoegen om naast u wakker te worden.’

Ze streelt mijn wang. ‘Insgelijks, meneer Grey.’ Haar stem klinkt zacht. ‘Moeten we echt opstaan? Ik vind het fijn hier in je kamer.’

‘Nee.’ Ik werp een blik op mijn horloge, dat op het nachtkastje ligt. Het is 9.15 uur. ‘Mijn ouders zijn naar de kerk.’ Ik ga naast haar liggen.

‘Ik wist niet dat ze kerkelijk waren.’

Mijn grijns is eerder een grimas. ‘Ja, dat zijn ze zeker. Katholiek.’

‘En jij?’

‘Ik niet, Anastasia.’

God en ik hebben ons al lang geleden van elkaar afgekeerd.

‘En jij?’ Ik herinner me dat Welch tijdens het achtergrondonderzoek niets had kunnen vinden over geloofsovertuigingen.

Ze schudt haar hoofd. ‘Nee, mijn ouders zijn allebei niet gelovig. Ik zou vandaag alleen wel graag naar de kerk willen. Ik wil... iemand bedanken dat je het helikopterongeluk hebt overleefd.’

Ik slaak een zucht als ik voor me zie hoe ik getroffen word door

een bliksemstraal zodra ik voet zet op de gewijde grond van een kerk. Maar voor haar zal ik gaan. ‘Oké. Ik zal eens zien wat ik kan regelen.’ Ik druk een korte kus op haar lippen. ‘Kom, ga mee douchen.’

Voor mijn slaapkamerdeur staat een kleine leren tas: Taylor heeft ons schone kleren gebracht. Ik pak de tas op en sluit dan de deur weer. Ana heeft zich in een handdoek gehuld; op haar schouders zie ik nog waterdruppels glinsteren. Haar blik is op mijn prikbord gericht en bij de foto van de heroïnehoer blijven hangen. Ze kijkt me aan en in haar mooie ogen lees ik een vraag die ik niet wil beantwoorden. ‘Je hebt hem nog,’ zegt ze.

Ja. Ik heb die foto nog steeds. Nou en?

Haar vraag blijft tussen ons in zweven. In het zonlicht lijken haar ogen haast lichtgevende poelen die me opsorpen, me smeken iets te zeggen. Maar dat kan ik niet. Hier wil ik niet aan denken. Heel even herinner ik me het verpletterende gevoel dat ik ervoer toen Carrick me al die jaren geleden die foto gaf.

Verdomme. Niet aan denken, Grey.

‘Taylor heeft schone kleren gebracht,’ mompel ik, terwijl ik de tas op het bed gooi. De stilte lijkt onmogelijk lang te duren, maar dan geeft ze antwoord.

‘Oké,’ zegt ze. Ze loopt naar het bed en ritst de tas open.

Ik zit bomvol. Toen mijn ouders thuis waren na hun kerkbezoek, maakte mijn moeder haar traditionele zondagse brunch: een verrukkelijke, aderen-dichtslibbende maaltijd met spek, worst, gebakken aardappeltjes, eieren en Engelse broodjes.

Grace is nogal stil; ik vermoed dat ze een kater heeft. Mijn vader ontloop ik al de hele ochtend; ik heb hem gisteravond nog niet vergeven.

Ana, Elliot en Kate zijn in een heftige discussie over spek verwikkeld en knokken ook om het laatste worstje. Ik luister enigszins geamuseerd mee, terwijl ik een artikel in *The Seattle Times* lees over het aantal kleine banken dat met een faillissement kampt.

Mia slaakt een gillette en zet haar iPad midden op de keukentafel. ‘Er staat een roddelitem op de lokale nieuwssite over je verloving, Christian.’

‘Nu al?’ vraagt mijn moeder verrast.

Hebben die klootzakken niets beters te doen?

Mia leest de hele column hardop voor. “Het is de redactie ter ore gekomen dat Seattles meest begeerde vrijgezel, *de Christian Grey*, eindelijk is gestrikt en dat de huwelijksklokken binnenkort voor hem zullen luiden.”

Ik werp een blik op Ana, die wit weggetrokken en met grote ogen van Mia naar mij kijkt.

“Maar wie is die gelukkige?” gaat Mia verder. “We zitten erbovenop; ze is vast druk met het lezen van de waterdichte huwelijksvoorwaarden.” Mia begint te giechelen.

Ik werp haar een woedende blik toe. *Bek dicht, Mia.*

Ze stopt met lachen en perst haar lippen op elkaar.

Ik negeer haar en alle nerveus kijkende mensen aan tafel; mijn aandacht is op Ana gericht, die nog bleker wordt. ‘Nee,’ zeg ik zonder geluid te maken, in een poging haar gerust te stellen.

‘Christian,’ zegt mijn vader.

‘Ik ga hier niet nog een keer over in discussie!’ bijt ik hem toe.

Hij doet zijn mond open om iets te zeggen. ‘Geen huwelijksvoorwaarden!’ Het klinkt zo fel dat hij zijn mond weer sluit. *Bek dicht, Carrick!*

Ik pak de krant weer, maar steeds herlees ik dezelfde zin. Ik ben woedend.

‘Christian,’ zegt Ana zacht. ‘Ik teken alles wat jij en meneer Grey willen.’

Ik kijk op en zie een waas van tranen in haar smekende blik.

Ana. Stop.

‘Nee!’ bijt ik haar toe in een poging haar over het onderwerp op te laten houden.

‘Het is om *jou* te beschermen.’

‘Christian, Ana, dit is iets wat jullie samen moeten bespreken,’ berispt Grace ons met een vermanende blik op Carrick en Mia.

‘Ana, dit gaat niet om jou,’ mompelt pap. ‘En noem me alsjeblieft gewoon Carrick.’

Ga nou niet ineens aardig tegen haar doen. Vanbinnen kook ik van woede. Om me heen gebeurt ineens van alles. Kate en Mia springen op om de tafel af te ruimen en Elliot prikt vlug het laatste worstje

aan zijn vork. ‘Ik vind worstjes toch echt het lekkerst,’ brult hij in een poging wat luchtigheid te forceren.

Ana kijkt naar haar krampachtig ineengestremde handen. Ze ziet er bedremmeld uit.

Jezus. Kijk wat je gedaan hebt, pap.

Ik neem haar beide handen in de mijne en fluister zo zacht dat alleen zij me kan horen: ‘Kappen. Negeer m’n vader. Hij is echt heel boos vanwege het Elena-verhaal. Alles wat hij zei was tegen mij bedoeld. Ik wou dat mijn moeder haar mond had gehouden.’

‘Hij heeft een punt, Christian. Jij bent ontzettend vermogend, en alles wat ik inbreng in ons huwelijk is mijn studieschuld.’

Schatje, ik wil je op welke manier ik je maar kan krijgen. Dat weet je!

‘Anastasia, als jij bij me weggaat, kun je net zo goed alles meenemen. Je hebt me al eens verlaten. Ik weet hoe het voelt.’

‘Dat was anders,’ fluistert ze. Dan fronst ze weer. ‘Maar... misschien wil jij wel ooit van mij af.’

Dit is belachelijk.

‘Christian, je weet dat ik iets uitzonderlijk doms zou kunnen doen en jij...’ Ze zwijgt weer.

Dat lijkt me bijzonder onwaarschijnlijk, Ana. ‘Hou op. Kappen nou. We gaan het er niet meer over hebben, Ana. Geen huwelijkse voorwaarden, punt. Nu niet en nooit.’

Ik graaf in mijn brein om een ander onderwerp te vinden, iets veilig, en dan ineens weet ik het. Mijn blik glijdt naar Grace, die me gespannen en handenwringend in de gaten houdt, en vraag: ‘Mam, kunnen we de bruiloft hier houden?’

Op slag is haar uitdrukking niet langer geschrokken, maar opgetogen en dankbaar. ‘Lieverd, dat zou geweldig zijn.’ Dan voegt ze er zo nonchalant mogelijk aan toe: ‘Wil je niet voor de kerk trouwen?’

Ik werp haar een blik toe en ze geeft zich onmiddellijk gewonnen. ‘We zouden het heerlijk vinden om jullie bruiloft hier te vieren, nietwaar, Cary?’

‘Ja. Natuurlijk, natuurlijk.’ Mijn vader lacht Ana en mij welwillend toe, maar ik kan hem nog niet aankijken.

‘Hebben jullie al een datum in gedachten?’ vraagt Grace.

‘Over vier weken.’

‘Christian, dat is veel te kort dag!’

‘Dat is meer dan genoeg tijd.’

‘Ik heb minstens acht weken nodig!’

‘Alsjeblieft, mam.’

‘Zes dan?’ smeekt ze.

‘Dat zou geweldig zijn. Dank u, mevrouw Grey,’ valt Ana ons in de rede. Ze werpt me een waarschuwend blik toe die me vertelt er niet verder tegenin te gaan.

‘Zes weken dan,’ stel ik vast. ‘Bedankt, mam.’

Tijdens de rit terug naar Seattle zegt Ana weinig. Waarschijnlijk is ze nog bezig mijn discussie met Carrick van vanochtend te verwerken. Ik ben nog steeds kwaad over zijn opmerkingen van gisteravond; zijn afkeuring is als vuile olie aan me blijven kleven. Diep vanbinnen ben ik bang dat hij gelijk heeft en dat ik geen geschikte echtgenoot zal zijn.

Maar ik zal hem verdomme zijn ongelijk bewijzen. Ik ben niet langer de knul die hij nog denkt te zien.

Verslagen staar ik naar de weg voor ons. Mijn meisje zit naast me, we hebben net een datum geprikt voor onze bruiloft en ik zou dolgelukkig moeten zijn – maar in plaats daarvan zit ik te kniezen vanwege mijn vaders woedende tirade over Elena en de huwelijksvoorwaarden. Het goede nieuws is wel dat hij volgens mij doorheeft dat hij het verkloot heeft. Hij probeerde het eerder goed te maken, maar zijn stuntelige poging voldeed geenszins. Het doet nog steeds pijn.

Christian, ik heb altijd gedaan wat ik kon om jou te beschermen. Daar heb ik in gefaald. Ik had er voor je moeten zijn.

Ik wilde niet naar hem luisteren. Gisteravond had hij deze woorden moeten zeggen, maar toen deed hij het niet.

Ik schud mijn hoofd. Tijd om dit sombere gedoe van me af te zetten. ‘Weet je, ik heb een idee.’ Ik knijp zachtjes in Ana’s knie.

Misschien hebben we nu wel geluk: er is zowaar plek om te parkeren voor St. James Cathedral. Ana staart door de bomenrij naar het majestueuze gebouw, dat een heel blok aan Ninth Avenue in beslag neemt. Dan kijkt ze me vragend aan.

‘Een kerk,’ zeg ik bij wijze van uitleg.

‘Dit is een behoorlijk grote kerk, Christian.’

‘Klopt.’

Ze glimlacht. ‘Ze is perfect.’

Hand in hand lopen we door een van de deuren het voorportaal in, om vervolgens het schip te betreden. Instinctief reik ik naar het doopvont om mezelf met het wijwater te zegenen, maar ik houd mijn hand net op tijd stil: als ik getroffen ga worden door de bliksem, dan is dit het moment. Ik zie Ana’s mond openvallen van verbazing en kijk vlug naar het indrukwekkende plafond, wachtend op Gods oordeel.

Nee, vandaag geen bliksem.

‘Oude gewoonten en zo,’ mompel ik enigszins opgelaten. Maar ik ben wel opgelucht dat ik niet op de drempel tot een hoopje as verpulverd ben. Ana richt haar aandacht op het schitterende interieur: de weelderige plafonddecoraties, de roestkleurige marmeren pilaren, het gedetailleerde glas in lood. Zonlicht valt in een duidelijke straal door het oog in de koepel van het transept, alsof God zelf op ons neer lacht. Zacht geroezemoes vult het schip en wikkelt ons in een spirituele kalmte die alleen af en toe doorbroken wordt door een hoestje van een van de bezoekers. Het is hier kalm, een toevluchtsoord in de drukte van Seattle. Ik was vergeten hoe rustig en mooi het hierbinnen was; ik ben hier al jaren niet meer geweest. Toch ben ik altijd dol geweest op de pompeuze stijl en ceremoniële gebruiken van de katholieke kerk: de rituelen, de antwoorden, de geur van wierook. Grace heeft alle drie haar kinderen de katholieke gebruiken bijgebracht en er was een tijd waarin ik alles had willen doen om het mijn nieuwe moeder maar naar de zin te maken.

Maar toen kwam de puberteit en ging alles naar de klote. Tussen God en mij is het nooit meer goed gekomen en ook de relatie met mijn familieleden is erdoor veranderd – vooral die met mijn vader. Vanaf mijn dertiende was het één grote ruzie. Ik zet de herinnering van me af; eraan denken doet me pijn.

Nu ik de kalme schoonheid van het schip op me in laat werken, voel ik een bekende rust in me opkomen. ‘Kom, ik wil je iets laten zien.’ Als we het gangpad door lopen, weerklinkt het geluid van Ana’s hakken op de stenen vloer, totdat we bij een kleine kapel ko-

men. De gouden wanden en donkere vloer zijn de perfecte omlijsting van het prachtige standbeeld van de Heilige Maagd, dat omringd wordt door brandende kaarsen.

Ana hapt naar adem als ze haar ziet.

Zonder twijfel is dit een van de mooiste kapellen die ik ooit heb gezien. De Maagd heeft haar blik bescheiden naar de vloer gericht, maar haar kind houdt ze rechtop. Haar blauw-en-gouden gewaad vangt op een geweldige manier het licht van de brandende kaarsen.

Het is schitterend.

‘Mijn moeder nam ons soms mee hiernaartoe voor de dienst. Hier kwam ik het liefst: de kapel van de Gezegende Maagd,’ fluister ik.

Ana neemt alles in zich op: het beeld, de wanden en het donkere plafond, dat met gouden sterren beschilderd is. ‘Vormde dit de inspiratie voor je collectie? Je madonna’s?’ vraagt ze. Er klinkt verwondering door in haar stem.

‘Ja.’

‘Het moederschap,’ mompelt ze. Ze werpt me zijdelings een blik toe.

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik heb daar de goede en de slechte uitvoering van meegemaakt.’

‘Je biologische moeder?’ vraagt ze.

Ik knik en ze spert haar ogen haast onmogelijk ver open; erin zie ik een intense emotie die ik niet wil benoemen. Ik wend mijn blik af – dit is te veel voor me.

Ik stop een briefje van vijftig dollar in het offerkistje en geef Ana een kaars. Even pakt ze dankbaar mijn hand vast; dan steekt ze de lont aan en zet de kaars in een van de ijzeren houders aan de muur. Te midden van haar metgezellen vlamt ze helder op. ‘Dank u wel,’ fluistert ze zacht tegen Maria. Een arm glijdt om mijn middel en haar hoofd komt tegen mijn schouder te rusten. Samen nemen we zwijgend dit unieke heiligdom in het hart van deze stad in ons op.

De rust, de schoonheid en Ana’s aanwezigheid herstellen mijn goede humeur. Ik ga mooi niet werken vanmiddag. Het is zondag en ik wil iets leuks doen met mijn meisje. ‘Zullen we naar de wedstrijd gaan?’ vraag ik.

‘Wedstrijd?’

‘De Phillies tegen de M’s, op Safeco Field. GEH heeft een box.’
‘Prima, dat klinkt leuk. Laten we dat doen.’ Ana straalt.
Hand in hand lopen we terug naar de 18.